

ואם לבנו ייעדנה. בר תליסר שנין ולהלאה, דהא נפקא מרשו דסטרא אחרא דאזדמנת ליה, מה כתיב כמשפט הבנות יעשה לה. מהו כמשפט הבנות. תנינן, בכל יומא ויומא, חמי קדשא בריה הוא לההוא ינוקא דקאי ברשו דערלה, ואיהו נפיק מינה, ואתמשך לבי ספרא, ותבר לה, ואזיל לבי כנישתא, ותבר לה. מה עביד קדשא בריה הוא לההיא נשמתא. אעיל לה לאדרא דיליה, ויהיב לה מתנן, ונבזבזן סגיאין, וקשיט לה בקשוטין עלאין, עד זמנא דאעיל לה לחופה בההוא (גו תהוא) בר, מתליסר שנין ולעילא.

אם אחרת יקח לו. הכא אית רזא דרזין, לחכימין אתמסרו, ואית לאודעא בקדמיתא מלה חדא. תא חזי, ביומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומי, נפקי נשמתין מגו אילגי דחיי, ומנשבין אינון נשמתין קדישין לתפאי, ונייחין בהו כל יומא דשבתא. ולבתר דנפיק שבתא, סלקין בלהו נשמתין ומתעטרן בעטרין קדישין לעילא. (וכד מתעטרן בההוא סבא אלון אינון בעליו דההוא מינו ודאי) אוף הכי, קדשא בריה הוא אזמין לההוא בר נש, ודא הוא נשמתא אחרת, ואף על גב דדא זמינא ליה, נשמתא דהות ליה בקדמיתא, שארה דקדמיתא, פסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

בבה ההוא סבא כמלקדמין, ואמר איהו לנפשיה, סבא סבא, כמה יגעת לאדבקא מלין קדישין אלין, והשתא תימא לון ברגעא חדא. אי תימא דתיחס עלייהו על אינון מלין ולא תימא לון, הא כתיב (משלי ג) אל תמנע טוב מבצעליו להיות לאל ידך לעשות. מאי אל תמנע טוב מבצעליו. אלא, קדשא

ואם לבנו ייעדנה. בן שלש עשרה שנים ומעלה, שהרי יצא מרשות הצד האחר שהזדמן לו. מה כתוב? כמשפט הבנות יעשה לה. מה זה כמשפט הבנות? שנינו, בכל יום ויום רואה הקדוש ברוך הוא את אותו תינוק שעומד ברשות הערלה, והוא יוצא ממנה ונמשך לבית הספר, ושובר אותה. מה עשה הקדוש ברוך הוא לאותה נשמה? מכניס אותה לגרן (חדר למוד) שלו, ונותן לה מתנות ואוצרות רבים ומקשט אותה בקשויטים עלאיים, עד הזמן שמכניסה לחפה עם אותו (תוך אותו) בן משלש עשרה שנים ומעלה.

אם אחרת יקח לו. כאן יש סוד הסודות שלחכמים נמסרו, ויש להודיע בראשונה דבר אחד. בא וראה, ביום השבת, בשעה שמתקדש היום, יוצאות נשמות מתוך עץ החיים, ומנשבות אותן הנשמות הקדושות לתחתונים ונחים בהם כל יום השבת. ואחר שיוצאת השבת, עולות כל הנשמות ומתעטרות בעטרות קדושות למעלה. (וכמשמעו שפירות באותו טוב, אלו הם בעליו של אותו טוב ודאי) אף כאן מזמין הקדוש ברוך הוא את אותו האיש, וזוהי נשמה אחרת, ואף על גב שזו מזמנת לו, הנשמה שהיתה לו בראשונה, שארה הראשונה, פסותה וענתה לא יגרע, כמו שנתבאר.

בבה אותו זמן כמקדם, והוא אמר לנפשו, זקן זקן, כמה יגעת להשיג דברים קדושים אלו, ועכשו תאמר אותם ברגע אחד? ! אם תאמר שתחוס על אותם הדברים ולא תאמר אותם - הרי כתוב (משלי ג) אל תמנע טוב מבצעליו להיות לאל ידך לעשות. ישראל הם כאן, שהרי בכל מקום

מה זה אל תמנע טוב מבצעליו? אלא הקדוש ברוך הוא וכנסת

שנאמרים דברי תורה, הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל שם ומקשיבים להם. ואז אותו עץ של טוב ורע, בשעה שהולכים משם ומקשיבים לאותם דברים, אותו צד הטוב מתגבר ומתעלה למעלה, והקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל מתעטרים באותו טוב, ואלה הם בעליו של אותו טוב.

זמן זמן, אפה אמרת דברים אלו ולא ידעת אם הקדוש ברוך הוא כאן, ואם אלה שעומדים כאן זכאים לדברים האלה. אל תפחד, זמן, שהרי היית בכמה קרבות של גברים חזקים ולא פחדת, ועכשו אפה פוחד? ! אמר דבריך, שהרי ודאי כאן הקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל, ואשרי הם אלה שפאן. ואם לא כן, לא היינו פוגשים אותם ולא התחלנו בדברים הללו. אמר דבורך, זמן, אמר ללא פחד.

פתח ואמר, (תהלים קד) ה' אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת. ה' אלהי - זו ראשית האמונה, עלית המחשבה והעולם הבא, סוד אחד בלא פרוה. גדלת - זו הראשית, היום הראשון ואותם ימים עתיקים, צד הימין. מאד - זהו צד השמאל.

הוד והדר לבשת - אלו שני בדי ערבות. עד כאן, כיון שהגיע לתוף עץ החיים, נטמן ולא התעלה להיות במגן משום אותו מאד. מה זה מאד? השמאל, שכל הענפים שלמטה ובכלל ענף מר אחד. ולכן נטמן אותו עץ החיים ולא רצה להיות במגן הזה, עד שחזר כמו מקדם ושפח בגון אחר.

ואמר, עטה אור פשלמה - זו ראשיתו (של האור) של היום הראשון. נוטה שמים - כאן נכלל

ברוך הוא ופנסת ישראל אינון הכא. דהא בכל אתר דמלין דאורייתא אמרין, קדשא בריך הוא ופנסת ישראל אינון תמן, וצייתי לון. וכדין, ההוא אילנא דטוב ורע, בשעתא דאזלין מתמן, וצייתו אינון מלין, ההוא סטרא דטוב אתגבר, ואסתלק לעילא, וקודשא בריך הוא ופנסת ישראל מתעטרין בההוא טוב, ואלין אינון בעליו דההוא טוב.

סבא סבא, אף אמרת מלין אלין, ולא ידעת אי קדשא בריך הוא הכא, ואי אלין דקיימי הכא זפאין למלין אלין. לא תדחל סבא, דהא הוית בכמה קרבין דגברין תקיפין, ולא דחילת, והשתא אנת דחיל, אימא מילך, דהא ודאי הכא איהו קדשא בריך הוא ופנסת ישראל, וזפאין אינון אלין דהכא. ואי לאו הכי, לא אערענא בהו, ולא שרינא באלין מלין. אימא מלולך סבא, אימא בלא דחילו.

פתח ואמר, (תהלים קד) יי' אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת. יי' אלהי: דא שירותא דמהימנותא, סליקו דמחשבה, ועלמא דאתי, רזא חדא בלא פרוהא. גדלת: דא שירותא, יומא קדמאה, ואינון יומין עתיקין, סטרא דימינא. מאד: דא הוא סטרא דשמאלא.

הוד והדר לבשת: אלין תרין בדי (ויחי רב"ב) ערבות. עד הכא, כיון דמטא לגו אילנא דחיי, אתטמר, ולא אסתלק (ס"א ולא בעי) למהוי במנינא, בגין ההוא מאד. מאי מאד. שמאלא, דכל ענפין דלתתא ובכלל ענפא מריקא חדא. ועל דא אתטמר ההוא אילנא דחיי, ולא בעא למהוי במנינא דא, עד דאהדר פמלקדמין, ושפח בגוונא אחרא.

ואמר, עטה אור פשלמא דא שירותא (דאור) (ד) צ"ח ע"ב) דיומא קדמאה. נוטה שמים,